

Retten til retfærdig rettergang følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6. Det følger endvidere af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at tiltalte i straffesager som udgangspunkt har ret til at være til stede under domsforhandlingen. Artikel 6 antages imidlertid ikke generelt at udelukke, at en straffesag gennemføres, selv om tiltalte udebliver.

Gennemførelse af en straffesag uden den tiltaltes tilstedeværelse forudsætter, for at være forenelig med konventionen, at tiltalte er indkaldt til retsmøderne på den foreskrevne måde, og at gennemførelsen er forbundet med tilstrækkelige retssikkerhedsgarantier, medmindre tiltalte kan antages at have givet afkald på sin adgang til at være til stede. Det er en betingelse, at myndighederne har gjort sig rimelige anstrengelser for at gøre den tiltalte bekendt med, at der er indledt en straffesag mod tiltalte (se Colozza mod Italien, dom af 12.02.85, Brozicek mod Italien, dom af 19.12.89, F.C.B. mod Italien, dom af 28.08.91, og T mod Italien, dom af 12.10.92).

Lovforslagets § 33, stk. 1, nr. 5, ligner lovforslagets § 20, stk. 1, nr. 6, om afslag på fuldbyrdelse af en afgørelse om bødestraf. Formuleringen følger af rammeafgørelsen.

Justitsministeriet finder af hensyn til den udvidelse af forpligtelsen til at fuldbyrde bødef afgørelser fra andre medlemsstater, som rammeafgørelsen indebærer, at den nævnte afslagsgrund bør være obligatorisk. Fuldbyrdselsen vil således skulle afslås, hvis den pågældende ikke er mødt personligt eller ved advokat, medmindre det fremgår, at den pågældende var behørigt underrettet eller ikke ønskede at anfægte afgørelsen.

5.3.3.6 Forældelse

Endelig kan fuldbyrdelse efter rammeafgørelsens artikel 5, stk. 2, litra h, afslås, hvis en afgørelse om konfiskation ikke kan fuldbyrdes på grund af fuldbyrdsstatens regler om forældelse, hvis handlingen er omfattet af dansk straffemyndighed.

Efter reglerne i 1970-konventionen kan fuldbyrdsstaten afslå at fuldbyrde en afgørelse, hvis afgørelsen efter lovgivningen i fuldbyrdsstaten ikke lænere kan fuldbyrdes i denne på grund af forældelse.

Spørgsmålet om forældelse af konfiskation er reguleret i straffelovens § 97 a, stk. 3. Rammeafgørelsen indebærer, at Danmark vil være forpligtet til at fuldbyrde en afgørelse om konfiskation, selv om den ville være forældet efter straffeloven, medmindre handlingen er omfattet af dansk straffemyndighed.

Det foreslås, at denne afslagsgrund gøres fakultativ, jf. lovforslagets § 34, stk. 1, nr. 2, således at det bliver op til de danske myndigheder at vurdere, om fuldbyrdelse bør afslås. Hvis lovovertrædelsen er begået i Danmark, vil lovovertrædelsens forbindelse til Danmark indebære, at det som udgangspunkt må anses for rimeligt, at fuldbyrdelse afslås, hvis lovovertrædelsen er forældet efter dansk ret.

5.3.3.7 Udvidet adgang til konfiskation

I rammeafgørelsens artikel 5, stk. 2a, bestemmes det, at fuldbyrdelse skal ske i samme omfang som i tilsvarende indenlandske tilfælde efter national lovgivning, hvis afgørelsen er truffet under omstændigheder, hvor formuegoderne skulle konfiskeres i henhold til bestemmelserne om udvidet adgang til konfiskation i artikel 3, stk. 1 og 2, i udkast til rammeafgørelse om konfiskation af udbytte, redskaber og formuegoder fra strafbart forhold, og hvor afgørelsen ikke falder ind under den mulighed, som fuldbyrdsstaten har valgt i henhold til denne rammeafgørelse.

I artikel 5, stk. 2, litra g, bestemmes det, at fuldbyrdelse kan afslås, hvis afgørelsen er truffet under omstændigheder, hvor formuegoderne skulle konfiskeres i medfør af bestemmelser om udvidet adgang til konfiskation i henhold til udstedelsesstatens lovgivning.

Efter artikel 6, stk. 4, kan en medlemsstat generelt afgive en erklæring om, at de sidstnævnte tilfælde ikke vil blive anerkendt og fuldbyrdes.

Artikel 3, stk. 1, i udkast til rammeafgørelse om konfiskation af udbytte, redskaber og formuegoder fra strafbart forhold bestemmer, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at der kan ske hel eller delvis konfiskation af formuegoder, der tilhører en person, som findes skyldig i en kriminel handling, som er begået inden for rammerne af en kriminel organisation og er omfattet af nærmere definerede EU-retsakter, eller som er omfattet af rammeafgørelsen om bekæmpelse af terrorisme under nærmere definerede betingelser. I stk. 2 opstilles tre alternativer vedrørende udvidet konfiskation, som medlemsstaterne som minimum kan vælge imellem med henblik på at opfylde stk. 1.

”Udvidet adgang til konfiskation” skal forstås i forhold til det traditionelle område for konfiskation, såsom konfiskation af forbrydelsens udbytte og redskaber. ”Udvidet konfiskation” omfatter f.eks. konfiskation af værdier hos en person, der dømmes for en forbrydelse, uden at der føres bevis for formueværdiernes sammenhæng med kriminelle handlinger, samt konfiskation hos eksempelvis den skyldiges ægtefælle eller samlever.